

**Mluvené Slovo skrze
Williama Branham**

TYATIRSKÉ OBDOBÍ CÍRKVE

**kázáno 8. prosince 1960
v Jeffersonville, Indiana USA**

Tyatirské období církve

8.12.1960

Jeffersonville, Indiana, USA

Než se začneme zabývat tímto obdobím, doufám, že náš Pán nad námi vylije Svého Ducha a nanovo nás požehná. My se můžeme dotknout jen vrcholných bodů těchto velkých událostí, jež leží před námi, jinak bychom tu museli zůstat celý týden. Včera večer jsme měli nádherný čas.

Nežli budeme číst Písmo, prosím, abychom povstali k modlitbě.

Náš milostivý nebeský Otče, přicházíme ve jménu Pána Ježíše Krista, jehož jméno vystačí na všechno, vědouce, že jednoho dne přijdeš. Snažíme se připravit srdce lidí, aby se jim dostalo velikého zjevení, že jsi živý Boží Syn; ne mrtvý, nýbrž věčně žijící – žijící ve Své církvi jako svědek letnic, toho velikého času rozvážení, který přichází z přítomnosti Pána. Jsme tak šťastni, že se dnes po 1900 letech z těchto časů těšíme.

Otče, pokorně skláníme své hlavy v uznání velkých mužů, které jsi během období držel ve Svě ruce, o nichž říkáš, že jsou to andělé období církve, služebníci. Jak Ti děkujeme za velikého Pavla v Efezu! Jak Ti děkujeme za Ireneu, ó Pane, Tvého velkého služebníka, za Martina a dnes večer za Columbu! Pane, jak Ti děkujeme za tyto muže! Uprostřed temného římanství – pohanství – povstali v církvi a směle se postavili za letniční zvěst, požehnání, za mluvení v jazycích, veliká znamení a divy, za uzdravování nemocných a křížení mrtvých.

Pane, mnozí z nich byli roztrháni a zabiti a předhozeni lvům. Staly se veliké věci. Země je napojena krví spravedlivých. Otče, jejich krev dnes volá proti zlému, cizoložnému kostelu. Řekl jsi, že jednoho dne na ně anděl vylije koflík hněvu, neboť je v něm nalezena krev všech mučedníků. (Zj. 18, 24).

Pane, pomoz nám, abychom byli připraveni zaujmout správný postoj, neboť čas se chýlí k závěru. Vidíme vystupovat ze země zvíře s dvěma rohy, ne z množství národů: S rohy podobnými Beránkovým, ale mluví jako drak (Zj. 13, 11). Věříme, že se nyní přiblížila hodina, ve které se konfese sjednotí, aby utvořily obraz zvířete. Pane, skupině, která se s nimi nespojí, se povede zle. Nastane bojkot. Ale Ty jsi zaslíbil, že v té hodině Svoji církev vezmeš pryč a pomůžeš, Pane.

Nežli spadla kapka vody, byl Noé v korábu. Než padl oheň na Sodomu, vyšel Lot ven. Otče, věříme, než atomové síly tuto zemi na kusy rozbijí, bude církev odsud vzata. Jsme tak rádi, Pane. Víme, že bomby jsou dnes večer již připraveny.

Můžeme vzhlízet vzhůru k nebi a vidět, že Syn člověka se zvedá z trůnu a chystá se k návratu, aby vytrhl Svoji církev. V té chvíli se Jeho drahé nohy této hříšné země nedotknou; neboť jako Rebeka jela na velbloudovi naproti Izákovi a se svým ženichem se setkala na poli, než došla k domu Abrahama, ó Bože, tak se potká Nevěsta s Ženichem v povětří: „*My, kteří pozůstaneme živi až do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteří zesnuli. Neboť Pán sám, jakmile zazní Jeho volání k probuzení, jakmile zazní hlas archanděla a pozoun Boží zatroubí, přijde s nebe dolů a mrtví v Kristu nejprve vstanou; potom my, kteří živi budeme a pozůstali jsme, společně s nimi na oblacích Pánu vstříc v povětří vytrženi budeme a budeme u Pána všeho času.*”

Ó, pomoz nám dnes večer, Pane. Daruj nám líbeznost do našeho ducha. Vezmi od nás všechnu hořkost a lhostejnost a necht' jsme dobrosrdeční skrze Ducha svatého. Necht' dnešní večer provází anděl Boží.

Pane, nevím, co mám těmto lidem říci. Udělal jsem si poznámky z dějin a o tom, co jsi Ty učinil, ale jen Ty sám jsi mocen oznámit budoucnost. Proto prosím, abys nám to dal ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Nyní otevřeme knihu Zjevení. Dnes večer budeme procházet církevní období v Tyatiře – čtvrté veliké církevní období, které známe jako období temna. Začalo v roce 606 a skončilo v roce 1520. Mnozí učení mají za to, že hvězdou tohoto období byl Patrik. Sedm hvězd bylo sedm andělů sedmi období církve. Zítřejší večer se bezpochyby dostaneme k Lutherovi a potom k Wesleyovi. Nevíme, kdo bude hvězdou Laodicenského období. V tomto období jsme od roku 1906, kdy začaly nové

letnice. Ale vystoupí anděl, který udusí veškerá dogmata a připraví církev pro odchod domů. Vystoupí někdo mocný v Duchu s divy a znameními. Modlím se, aby nám Bůh pomohl to poznat.

Pohleďte! Když jsem toto vyhledával, shledal jsem, že Patrik byl velký muž. Ze starých rukopisů lze vyčíst, že nebyl katolíkem. Proti katolickému kostelu protestoval. Během reformace se prokázalo, že Patrik protestoval proti katolickému kostelu, přesto, že ten vypovídal jinak. Patrik se více podobal muži organizace. Měl svou vlastní školu. Předtím byl unesen se svými malými sestrami na mořský břeh. O nich již nikdy neslyšel. Možná, že byly zavlčeny do Říma a prodány jako otrokyně, neboť i on byl prodán jako otrok a musel se starat o prasata.

Cvičil psy, aby hlídali prasata a poslouchali na různé zvukové signály, až konečně mohl na dně jedné lodi prchnout. Psi ho přikrývali, až se dostal dost daleko na širé moře. Vrátil se zpět do své milované vlasti do Irska. Žili tam jeho otec a matka. Patrik byl synovcem velikého Martina, jenž byl jedním z největších mužů, kteří žili od dob Ježíše. Jeho sbory byly naplněny Duchem svatým. Všichni mluvili v jazycích, měli znamení a divy každého druhu. Pevně se držel letniční víry uprostřed věku, ve kterém se pohanství a nikolaitství vyvinulo v katolicismus a vytvořila se organizace. Slovo „*Niko*“ znamená „*přemáhat*“ – přemáhat laiky a podmanit je, odstranit ze shromáždění Ducha svatého. Svatý byl jen kněz, jeden muž. Mám za to, že si mohli žít, jak chtěli, pokud to jen vyznali knězi.

Včera večer jsme zjistili, že Konstantin ustanovil prvního biskupa a dal jim k dispozici budovy. Poskytli jsme vám data k vypsání.

Potom uspořádali velikou slavnost 21. prosince, v nejkratším dni roku. Zavedli bludné učení, když narození Ježíše Krista přeložili z dubna na prosinec a tak to spojili se dnem narození boha slunce. Během těchto pěti dnů pořádali Římané velké hry, cirkus atd. Tak slavili tento velký pohanský svátek. Toho muže oblékli jako boha a posadili ho dovnitř. Nyní měli svého boha mezi sebou. Tak vznikla mezi lidmi domněnka, že kostel se již nachází v Tisíciletém království. Vidíte, byli bohatí, neměli nedostatku – stát a kostel byl sjednocen. „*Tisícileté království je tady.*“ To odpovídá katolickému učení až do dneška. My víme, že je to převrácené. Tisícileté království začne až po druhém Kristově příchodu.

Země nařiká, touží po dni osvobození,
kdy se náš Pán vrátí na zem.

Columba byl velkým Božím mužem. Vypsal jsem si poznámky z jeho životopisu.

„*Tyatira*“, čtvrté období církve znamená „*volný*“ (*lehkomyslný*) nebo „*kalný*“ (*zasmušilý*). Od roku 606 až asi do roku 1500 trval čas bezzákonosti.

Columba, hvězda z Irska, žil asi 60 let po Patrikovi. Později začal se svou službou. Nikdy nepřijal římské učení. Byl velkým mužem víry a odmítal římské učení. Do Říma nikdy nešel. Nebyl prohlášen za svatého. Ani Martin a Ireneus nebyli svatořečení, neboť byli v církvi, ve které se děly znamení a divy jako o letnicích, protože věřili. Columba nikdy římské učení nepřijal. Za základ svého učení bral zásadně Bibli, právě tak jako jeho bohabojná matka, Martinova sestra a nikoli římské učení své doby. Učil, že znamení podle Mar. 16 následují každému věřícímu. Amen. Tento druh věřících lidí mám rád.

Slyšel Boží hlas slyšitelným způsobem. To je další dobré znamení, které mluví po něho. Pak ho nic nemohlo zadržet. Potom, co slyšel Boží hlas, šel kupředu. Poznamenal jsem si některé divy, o jednom bych se chtěl zmínit. Stalo se, když ho Pán poslal do jistého města a tam ho nechtěli vpustit. Uzavřeli městské brány, postavili tam hudebníky, kteří měli přehlušit jeho hlas. On ale začal kázat a přehlušil hudebníky a brány se otevřely. Vešel dovnitř a kázal a celá skupina byla skrze to obrácena.

Ještě něco bych chtěl vyprávět. Šel do jiného města – tehdy byla města obehnaná hradbami – a i tam mu byl vstup zakázán. Když odešel, vážně onemocněl syn starosty města a vydali se za ním, aby ho přivedli zpátky. Vrátil se, položil se na umírajícího chlapce a ten se vrátil zpět do života.

Nebyl spokojen, jedině, že byla celá jeho církev naplněna Duchem svatým. Trval na tom, že každý úd jeho církve musel být naplněn Duchem svatým. Protestoval proti římské hierarchii a nenáviděl ji. Věřím, že byl hvězdou toho věku. Co udělal? Mluvil v jazycích, křtil na jméno Pána Ježíše a pokračoval v tom, co na začátku začalo. Jestliže je Bůh neměnný, potom musí Jeho církev

zůstat tak, jako na začátku. A to i tehdy, je-li v menšině. Skoro by byla zanikla, ale skrze Luthera opět vzešla.

Nyní začneme 18. veršem.

Andělu pak Tyatirské církve piš:

Všimli jste si, že zvěst je adresována andělu nebo kazateli, který v tom věku nese světlo? Včera večer jsme zjistili, že andělu církve v Pergamonu bylo pro přemožitele onoho věku církve zaslíbeno přijetí bílého kamene.

Význam toho kamene jsme probrali a víme, že má stejný význam jako *skála*. Anděl bude jako Petr, kámen (1. Petr. 2, 5). Také vaše jméno má vliv na váš život. To bych nechtěl blíže probírat, neboť ďábel nemá správné hodnocení čísel. To víme. Lidé se tím zabývají a skončí to ve spiritismu. Spiritismus je od ďábla. I to víme. Proto musíte být pozorní.

Ježíše tehdy nazvali „Belzebubem“ – ďáblem proto, že zjevovál myšlenky srdce. Ale hleďte, On byl Slovo Boží. V Žid. 4 je psáno: *Živá jest řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě strany ostrý, a dosahuje až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i morku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce.* ON byl Slovo, On je živé Slovo. Jestliže do nás vejde živé Slovo, pak vykoná to stejné. Děje se to stejné, neboť je to stejné Slovo. Stejně vidíte mezi námi. Někteří mluví v jazycích, jiní vykládají. Co je to? Slovo se mezi námi opět stává masitým tělem.

Andělem církve bylo oznámeno přijetí bílého kamene, který neznámá vlastní, nýbrž Boží spravedlnost. Na tomto kamínku je jméno, které nezná nikdo, než ten, kdo je dostane. Jen on je zná, ale jinak nikdo. Chce-li vám někdo něco nabulíkovat a řekne o sobě, že je Jan, Pavel, Marie nebo někdo jiný, pak tomu nevěřte! Neboť kdyby to tak bylo, neřekli by o tom nic. To souhlasí. Každý to ví a nechá si to pro sebe. Každý to ví jen pro sebe, neboť každý dokonalý přemožitel obdrží tímto způsobem nové jméno.

Pozorovali jste, že Abraham se jmenoval *Abram*? Ale když ho Bůh chtěl použít, změnil Bůh jeho jméno na *Abraham*. Sára se jmenovala *Sarai*, ale když ji chtěl Bůh použít, změnil její jméno na *Sáru*, což znamená kněžna. Jákob znamená *podvodník*. Ezau znamená *rezavý*. Jákob byl lstivý – podvodník. Zdalí Ezau neřekl, že se právem jmenuje Jákob – Lstivý? Když ale celou noc zápasil s Pánem, přemohl a byl požehnán. Bůh jeho jméno změnil z Jákoba na Izrael – Boží kníže. Pavel se jmenoval Saul, až se potkal s Duchem svatým v podobě světla, které ho osvětlilo a jeho jméno bylo ze Saula změněno na Pavla. Když se Šimon setkal s Ježíšem, bylo jeho jméno změněno na Petra.

Potom, co Ježíš přemohl, bylo změněno Jeho jméno, které by zjevil. Všichni, kteří přemohou jako On, budou s Ním a obdrží nové jméno. Jim bude Jeho nové jméno zjeveno – každému přemožiteli a těm, kteří byli mezi nimi jako vůdci. Jméno všech Izraelitů změněno nebylo. Přirozeně ne. Ale vysocí vůdci obdrželi nové jméno, potom co přemohli. Vidíte, jak to dokonale souhlasí.

Zjišťujeme, že On má skrytou manu. Skrytá mana je symbolem na chleby předložení. Chleby předložení byly určeny jen pro kněze. Byly pro ně připravovány zvláštním způsobem. To bylo určeno vůdcům a přemožitelům. Manu dostalo celé shromáždění, ale on dostal skrytou manu – zvláštní zjevení, kdo a co je Ježíš, všechno o Něm. Vidíte, anděl obdržel zjevení, když přemohl. Je řečeno: „Držte pevně ..., neboť kdo přemůže ...“. To bylo adresováno andělu církve.

Dnes večer začneme s tím: *Andělu pak Tyatirské církve piš ... toto praví Syn Boží, který má oči jako plamen ohně a jehož nohy jsou podobné mosazi ...*

Hned na začátku Zjevení jsme Ho viděli v Jeho sedminásobně oslaveném stavu. Jan Ho viděl ve „dni Páně“. Nyní je Kněz. Když putoval na zemi, byl Prorokem – Božím Prorokem. Jako Kněz předstoupil před Otce se Svou vlastní krví. Až se vrátí, bude Král. ON se vrátí jako Král – Prorok, Kněz a Král. ON byl Prorok Boží, byl podoben orlovi. Byl Božím Knězem, byl Beránkem. Až se vrátí, bude Lvem z kmene Juda, panujícím Králem.

Po kněžské službě Ho zde vidíme stát, poté, co opustil svatyni. Jan svědčí, že byl v Duchu přesazen v ‚den Páně‘. Ne v sedmý den, ne v neděli. To všechno nesouhlasí. Zjistili jsme, poté, co jsme zkoumali Písmo, že to byl ‚den Páně‘. Toto je ‚den lidí‘. Jeho den nastane příchodem Páně.

Jan byl přesazen do *„dne Páně“*. Když viděl Pána, měl sněhobílé vlasy, čímž je představen jako Soudce. V tu chvíli nebyl jako kněz, neboť kněz, když vykonával službu, byl opásán kolem boků. ON byl ale opásán přes hrud', což znamená, že byl Soudcem. Amen. Tak Ho vidíme putovat mezi sedmi zlatými svícny. V proroku Danielovi jsme četli o ctihodném Starci, který byl ukázán u soudu u bílého trůnu a jeho vlasy byly bílé jako sníh. Staří angličtí soudci měli vždycky dlouhé bílé paruky, když se objevili u soudu. Jan Ho viděl ve *„dni Páně“* jako Soudce. Amen!

Zjišťujeme, že měl oči jako plamen ohně. Jednou tyto oči byly zalily lidskými slzami. ON tam stál a oplakával člověka, který zemřel, přesto, že věděl, že za několik minut bude opět vzkříšen. Byl to lidský soucit, ale za tím byla taková síla, že On mohl nahlédnout do života člověka a říci mu, kdo je a všechno, co kdy dělal. Nyní vyzářoval oheň. Ty oči mohly přehlédnout celou zemi a vidět všechno, co se děje. Kde budeš stát ty ve dni soudu? Tvé hříchy budou před Ním zjeveny.

Pozorujte! Z Jeho úst vycházel dvousečný ostrý meč, který je Slovo Boží. Jeho nohy byly podobny zlaté mosazi, což představuje Jeho základ. Je to On, kdo tlačí přes hněvu všemohoucího Boha. ON všechno pošlapal a vzal na Sebe hřích, prošel tím a Bohu se v Ném zalíbilo. Jeho základ je našim základem.

Na Kristu, nepohybné Skále je mé místo,
všechno ostatní je klesající písek.

Zjišťujeme, že On se každému církevnímu období představuje v některé charakteristice Svého božství. Zjistili jsme již, že Boží zjevení je na prvním místě. „Neboj se. Já jsem ten První a Poslední, který jest, který byl a který přichází, ten Všemohoucí.“

Vidíte, první zjevení! Jan se otočil, aby viděl, kdo to je, kdo s ním mluví. Nejprve ho On oslovil takto. Každý král nebo někdo jiný se nejprve představí a řekne, kdo je. „Já jsem ten a ten, kdo s tebou mluví. Neznáš mě. Jsem William Branham. Jsem John Doe“, nebo kdokoli to je.

ON řekl: *„Já jsem první a poslední a živý, ještě jsem byl mrtvý a aj, živý jsem na věky věků.“* – Jeho božství! Zde Ho vidíme sedmeronásobně se představovat ve znárodněném stavu. V každém věku církve se nechává poznat v jednom ze zjevení Božích ve Svém znárodněném stavu.

V tomto poselství se s námi setkává s očima jako plamen ohně. ON hledí na Tyatiru. Během tohoto věku se katolicismus sjednotil s pohanstvím, popřípadě nikolaitství s pohanstvím a zapříčinili zrod prvního organizovaného kostela. Bůh řekl, že skutky Nikolaitů v Efezu a Pergamonu se staly učením, které bylo učením Baláma. Byl to Balám, jenž učil Izrael cizoložství s Moábskými. (Moáb reprezentoval všeobecný, vlašný kostel jako organizaci.) Bůh svědčí, že učení Nikolaitů spočívalo v tom, že se zbavili síly, která byla v církvi a ustanovili organizaci. ON řekl: *„Nenávidíš skutky Nikolaitů, které i já nenávidím“*. Znovu On říká: *„Mějte ty skutky v nenávisti!“* Zde to bylo plně v pohybu. Vidíte, jak církev byla vypuzena ven, že tu zbylo již jen málo z církve, o které nyní mluvíme.

V onom čase zjevení církve budoval Řím své veliké kamenné budovy na slámě a strništi. ON se obrací k církvi. Jeho oči jsou stále ještě jako plamen ohně, které hledí přes celý věk. Jeho základ není seno a sláma, ale nehybná mosaz, zkušená v ohnivě peci. Tento základ je jistý. To miluji. Víme, na čem stojíme.

„Znám tvé skutky: tvoji lásku a věrnost, ochotu pomoci, houževnatou vytrvalost, a vím, že tvé skutky v posledním čase jsou ještě četnější než ty první.“

Církev byla skoro odříznuta. Zbývalo jen málo. Odvrátili se od velkých duchovních shromáždění a spolehli se na skutky. Bůh by nechtěl, abychom se opírali o skutky. To je znamením organizace. „Přineseme dříví paní Jonesové a dětem dáme ošacení.“ To je dobré, ale nespolehejte na to! Nedělejte to! Bratře, je to dobrý skutek, to by však udělal každý dobrý občan. Ale abychom byli křesťanem, musíme mít prožité znovuzrození, křest Duchem svatého.

Místo, aby se vrátili k lásce a víře, spolehali na skutky a čím dál více tomu propadali.

„Znám Tvé skutky: tvou lásku, věrnost a ochotu pomoci, houževnatou vytrvalost ...“

Nyní čteme 20. verš: *„Ale mám málo proti tobě, že necháváš ženy Jezábel, která se býti praví prorokyní, aby učila a svozovala služebníky mé, aby smilnili a jedli modlám obětované.“*

Nu „žena“. Včera večer jsme zjistili, že ‚žena‘ reprezentuje církev. Zjistili jsme, že zde byli jmenováni Nikolaité, učení Baláma a nyní Jezábel.

„Jezábel“. Na to dejte pozor, neboť to jsou dějiny. Čtete o tom v 1. Král. 16. Jezábel nebyla dcerou Abrahamovou; ani tato pohanská skupina Říma ne. Nikolaité byli studení, formální křesťané, kteří se oddělili od pravých křesťanů a jak se zdá, neměli víru. Chtěli z toho udělat klub, jako je to dnes. Říká se: „Dny divů jsou za námi!“ „Duch již není.“ „To bylo pro jiný čas. My jsme bratrství.“ Nějaký dobrý svobodný zednář nebo podivný chlapík může založit bratrství. To všechno je dobré, ale nikdy to nenahradí znovuzrození skrze Ježíše Krista pro spasení duše a tuto pravdu.

Nuže, Jezábel (Izabela) nebyla Abrahamova dcera. Byla dcerou jednoho modloslužebníka. V tom čase byla její královská rodina známa svou krutou, surovou věrností Bálovi. Její otec byl knězem bohyně Astarty. Achab užil stejné strategie jako Konstantin. Tento mocný národ se nacházel vedle Izraele.

Co udělal Konstantin? Neprožil obrácení. Byl to politik. Oč usiloval? Řekl křesťanům, Nikolaitům, že budou-li se za něho modlit, aby zvítězil ve válce, stane se křesťanem. Měl sen, ve kterém nechal namalovat na štíty výzbroje bílé kříže. K tomu se vrací „Kolumbovi rytíři“. Ti se na to odvolávají. Ale on nikdy neudělal něco křesťanského, kromě toho, že umístil kříž na nikolaitický kostel. Jak jsem řekl již včera večer, to bylo to jediné, co udělal, aby dokázal svůj vztah ke kostelu. Více jsem nemohl z dějin vyčíst. Mnozí učení říkají totéž. O jeho obrácení nevíme nic. Do čeho se pustil? Při všem, co dělal, jen sledoval zájmy Říma.

Nyní pozorujte jeho strategii a sledujte, jak to Bible potvrzuje. Staletí předtím, než k tomu došlo, to Bůh předpověděl. Konstantin užil stejnou strategii jako Achab. Tak to zde Bůh říká.

Konstantin viděl, že velká část jeho lidu byli Nikolaité. Někteří z nich, letničtí, byli nazýváni „bludaři“. Nazývali je kacíři a svatými koloběžkami a jinými jmény. Ale tam se děly právě divy a znamení. Lidsky smýšlející sbory se stále více a více formovaly do organizací. Co udělal Konstantin. Použil chytrý trik. Získal své pohanské a křesťanské přátele a sjednotil je do kostela. Zavedl do křesťanství pohanství. Toto sjednocení nastalo v Pergamonském věku.

Co tomu řekl On dnes večer? Zopakovalo se to stejné, co udělal Achab. Když Achab chtěl upevnit své království, oženil se s Jezábel. Jezábel, modloslužebnice. Tak chtěl upevnit své království.

O totéž usilují náboženské konfese. Vidíte, že chtějí vydat Bibli, která bude hotova v příštím roce. Bibli, která uspokojí Židy, katolíky a protestanty. Ó bratře, mám z novin jeden výstřižek. Dnes večer ho tu nemám, ale slyšeli jste to, když jsem ho tady před několika večery četl. Tak to je.

Takovým způsobem to zkoušejí se rozšířit. Svaté věci Boží rozptylují všemi možnými způsoby, jen když tím mohou získat více lidí. To udělal kostel. Přijali lidi skrze stisk ruky a získali tím odpadlíky, ale ne obnovené lidi. Avšak do pravého Těla Ježíše Krista, které není žádnou organizací, nýbrž tajemným Tělem Ježíše Krista, se můžete dostat jen jedním způsobem a sice křtem Duchu svatého. To je správné. Stejná znamení, která se děla mezi apoštoly, se dějí v církvi. To souhlasí.

Nemusíme uzavírat kompromisy a říkat: „My se připojujeme k tomu nebo onomu sboru, k jednotě, k baptistům, k metodistům nebo Assemblies.“ Chceme se sjednotit s Kristem. Jděte pryč od všech těchto věcí!

Každá tato organizace je milá, ale mají své učení a vlastní věci. Musíte se okresního předsedy ptát, dovolí-li, abyste mohli přijít do jeho kraje konat shromáždění. Jestliže neučíte přesně tak, jako oni, pak jste odmítnuti. Nemůžete se potom držet toho, co říká Bible. Na to ale nemůže Bůh přistoupit. ON to nenávidí a každý znovuzrozený křesťan také. Mnozí z nich by chtěli dělat absolutně to správné, chtěli by sloužit a mít společenství, ale nemůžete, byli byste vyhozeni. Nechte se vyhodit! Jděte vpřed a obdržte Duchu svatého. To souhlasí. Ale oni se chtějí pevně přidržet dogmat. Chtějí vás tam dostat, aby dali dohromady mnoho peněz. 1944 razili baptisté heslo: „O milión více v roce 44.“ Co dostali?

Jak řekl veliký evangelista Billy Graham v Louisville: „Jestliže Pavel šel do nějakého města a jeden se tam obrátil, on se za rok vrátil, pak našel třicet těch, kteří uvěřili skrze toho jednoho. Z

jednoho obráceného to přešlo na děti a děti dětí." On řekl: „Když přijdu do nějakého města já a třicet tisíc se jich rozhodne, když se vrátím po roce, nenajdu jich ani třicet.“

To, co řekl, bylo dobré zjištění, přesto ale nevěřím, že náš milý bratr je v právu, když řekl: „Vy líní kazatelé, ta jména a adresy vám dávám, ale vy jim napíšete dopis a dáte si nohy na stůl, místo abyste tam zašli a promluvili s nimi.“

Obdivoval jsem ho pro to. Mám rád, je-li člověk tím, čím je a ne pokrytec. Stůjte za tím, co jste. To miluji. Ale jemu bych chtěl říci: „Billy, kdo se staral o ty, kteří uvěřili přes Pavla? Co to bylo, Billy? Když jsi je nechal povstat a říci: ‚Přijímám Ježíše jako svého osobního Spasitele‘, a oni by tam zůstali, až ten starý člověk zemřel a rozložil se, a nastalo znovuzrození skrze Ducha svatého. Takový člověk přivede jiné k obrácení.“

Bratři, takový člověk je jako plápolající plamen, který nemůžete uhasit. Je jako hořící dům v mocném větru. Ó, nese to všude. Bratře, kdo je skutečně obrácený ke Kristu, nezůstane tiše sedět, je v pohybu. Ó, jsem tak šťasten. Starodávny křest Duchem svatým zapálí vaše duše. Nemůžete zůstat tiše stát. Vítr nad vámi vane. Mocné vanutí je stále nad vámi. Potřebujeme jen naložit nový „hořlavý materiál“, a hoří to dále. Ano! O ty, kteří uvěřili skrze Pavla, se nikdo starat nemusel. Pavel je zavedl dost hluboko do Krista, že byli sami sobě zemřelí, a obživení v Kristu, jenž se postaral o to zbývající v nich. To souhlasí. To je ono.

Baptističtí bratři jsou milí. Ale co je platný milion jmen navíc? Stačí se tam jen posadit a zapsat je. To souhlasí. Ó bratři, my bychom ale chtěli, aby ta jména byla zapsaná v Knize života zabitého Beránka před ustanovením světa, lidé umytí krví, naplnění Duchem svatým, kterým následují znamení a divy.

Zkoumejte v Písmu! Přál bych si, že byste si mohli všichni přečíst Nicejský koncil, abyste zjistili, jak ti mučedníci drželi plamen z letnic vztyčený. Vám, moji bratři od baptistů a metodistů atd. bych chtěl říci: **Pravdivé, pravé světlo není letniční organizace. Pravdivé, pravé světlo je to letniční prožití.** Celé dny jsem byl zahloubán v knihách dějin. Je to plamen z letnic, který byl až do dneška zachován živý, přesto, že byl vypuzen ven.

Říká se: „Veliký katolický kostel těm vlnám odolával a tím je dokázáno, že je pravým kostelem.“ Podle mne to nic zvláštního není, když za nimi stojí stát a všechno ostatní. Potom je možné obstát. Zvláštní je, že ta malá skupina, která se stáhla zpět, ta malá menšina, ti vypuzení, co byli zavíráni do vězení, rozřezáni, že ti mohli obstát. Jak to bylo možné? Jen proto, že v nich působil Duch živého Boha. Ani všichni pekelní démoni je nemohli zdolat. „Na této skále postavím svoji církev a brány pekla ji nepřemohou.“ Tady je ta pravá věc! Totéž bylo těmto metodistickým kazatelům atd. dáno skrze Ducha svatého. Oni zaujali svůj postoj, neboť se to s nimi děje. To nikdy neseleže.

Achab, ten pokrytec, tam šel a řekl: „Kdybych jen dokázal tento velký národ sjednotit! Jestliže se ožením s dcerou toho starého chlápka, potom se spřátelíme.“ Čeho se tím dopustil? Prodal své právo prvorozenství.

Když se nyní protestantská konfese vrátí zpět a sjednotí se s katolickým kostelem, stane se totéž, co tehdy. Existují tři půlnoční hodiny. Jedna půlnoční hodina byla na cestě Izraelitů. V čase Achaba byla půlnoční hodina. Právě tak nyní v tomto věku se zase blížíme půlnoční hodině. Toto prožívají tři generace.

Hleďte! Achab si vzal za ženu Jezábel, aby posílil svůj národ. To stejné udělal Konstantin, když zřídil velké kostely, velké mramorové oltáře a oblékl a dosadil jednoho muže, papeže. On byl jako živý bůh. Mohl k nim mluvit, říkat jim hříchy. To se líbilo vlažnému kostelu, který šel svou cestou, ale znovuzrozenému člověku se nelíbilo, že se zavedly pohanské ceremoniály a odřikávání modliteb. Co udělali? Sesadili Jupitera a nahradili ho Petrem. Sesadili Venuši a nahradili ji Marií. A tak bylo do křesťanských řad zavlečeno pohanství.

Achab udělal totéž, když se oženil s Jezábel. Zavedl v Izraeli modloslužbu. Co dělala Jezábel? Zabíjela každého proroka, kterého jen mohla dopadnout. Souhlasí to? To stejné dělali papežové. Vždy zabíjeli pravé, pravdivé křesťany, kteří jim jen přišli pod ruku. Ale hvězdou onoho času byl starý Eliáš. Jistě! Ten se jim nebál říci to správné. On byl Boží hvězdou v tom věku. Jednou řekl: „Zůstal jsem jen já sám.“ Bůh ale odpověděl: „Zachoval jsem ještě sedm tisíc těch, kteří nesklonili svá

kolena před Bálem. Nevíš, kde jsou. Ještě se nacházejí mezi farizeji, saduceji, baptisty, metodisty, presbyteriány. Ale Já je odtamtud vyvedu. Buď jen trpělivý. JÁ je tam mám. Patří Mně. Ti svá kolena před Bálem neskloní."

Starý Eliáš byl hlasem Božím onoho času. Jistě byl stinným obrazem na hlas Boží při prvním příchodu Krista a podle Písma bude tím hlasem při druhém příchodu Krista ve stejném způsobu. Když tam přišla Jezábel, začala bořit Boží oltáře a vzdělávat své vlastní. Způsobila, že Izraelští se klaněli modlám. To stejné udělal i Konstantin, když zformoval katolický kostel. V křesťanském kostele zavedl pohanství a způsobil, že se křesťané klaněli modlám. Eliáš byl hvězdou té doby. Achab zapříčinil, že Izrael uctíval Bála. Totéž udělal katolický kostel v Tyatiře.

Chtěl bych, abyste si povšimli ještě něčeho jiného, co jsem našel v dějinách. Ježíš řekl, že se tato žena Jezábel označovala prorokyní. Víte, že katolický kostel svým lidem nedovoluje číst Bibli, neboť se říká, že kněz je jediný, kdo může Slovo božsky vyložit. To je pravý význam proroka. Prorok má božský význam Božího Slova. To přesně souhlasí. Jak někoho můžeme označit za „proroka“ a potom říci, že má převrácené zjevení? To dává tak málo smysl, jako „věčné synovství“. Prorok znamená „korektní (přesný, bezvadný, správný, poctivý, bez chyby) vykladač“, neboť je to on, ke komu přichází Slovo Pána. Dostává se mu zjevení. Slovo *prorok* znamená „*ten, který Slovo Boží správně rozděljuje*“. Je psáno: „Je-li prorok Páně mezi vámi, zjevují se mu skrze vidění a mluvím k němu skrze sny. Jestliže to, co říká, se naplní, pak ho poslouchejte, neboť Já jsem s ním. Jestliže se to nestane, potom ho neposlouchejte.“ Bylo to svaté Boží Slovo – Slovo Páně přišlo k prorokům.

Zde se říká, že v tom sboru byla prorokyně. Vidíte, od Nikolaitů to přešlo k prorokyni. Vidíte to? – Jezábel.

Včera večer jsme mluvili o učení Baláma, učení Nikolaitů. Bylo to učení Baláma. Byl to Balám, kdo zatáhl Izrael do smilstva. Co dělali Nikolaité? Založili organizaci, ve které bylo obojí sjednoceno do jednoho kostela. Zj. 17 mluví o veliké nevěstce, která sedí při mnohých vodách. „Žena – nevěstka“. V jakém smyslu je děvkou? Dopouští se duchovního smilstva, když lidem Slovo vysvětluje falešně. Odvráťte se od tohoto fanatismu, neboť to je pravý fanatismus.

Nazývá se prorokyní. „My to jsme. My jsme koncil. My jsme laodicenský koncil, koncil lidí. Rozhodli jsme to a ono. Nás poslouchejte!“

Kněz, který přišel za mnou k interview kvůli Elizabeth Frazierové, řekl: „Kardinál, eventuálně biskup by chtěl vědět, jestli jsi pokřtil dceru Frazierových.“ On řekl: „Stane se katoličkou.“

Odpověděl jsem: „Slyšel jsem o tom.“

Ptal se: „Pokřtils ji?“

Řekl jsem: „Ano, pane.“

Ptal se dále: „Jak jsi ji pokřtil?“

Odvětil jsem: „Odpovídá to křesťanskému křtu.“

Ptal se: „Co tím míníš?“

Řekl jsem: „Křesťanský křest, o němž svědčí Bible. Je jen jeden způsob křesťanského křtu. Každá osoba v Bibli byla pokřtěna na jméno Ježíše Krista ponořením do vody.“

Zapsal si to a řekl: „Víš, že katolický kostel to dříve tak dělal?“

Ptal jsem se: „Kdy?“ a podotkl jsem, že mám nejstarší knihy dějin kostela, které jsem jen mohl dostat, z Londýna atd., abych je mohl číst, neboť je blízko hodina, kdy se něco stane. Chtěl jsem se od něho dozvědět, kde se to stalo. Řekl: „V Bibli.“

Ptal jsem se: „Učíte to?“

On řekl: „Ježíš zorganizoval katolický kostel.“

Ptal jsem se: „Tedy byl Petr prvním papežem?“

Odvětil: „Zcela jistě.“

Na to jsem řekl: „Myslel jsem, že kostel je neomylný a nemění se. Mše se konala v latině, aby se nic nemohlo pozměnit.“

On řekl: „To je pravda.“

Řekl jsem: „Od té doby jste toho ale změnili hodně. Je-li Bible katolickou knihou, pak jsem starokatolíkem." To souhlasí.

On řekl: „Bible jsou dějiny katolického kostela. Bůh je v kostele."

Odporoval jsem: „Bůh je ve Svém Slově." To souhlasí. Samotné Boží Slovo je pravda. Každé lidské slovo je lež. Kniha Zjevení je jediná, na kterou Ježíš dal Své potvrzení. Jako první v ní zjevil Své božství. Udělal to dokonale. ON řekl: „Jestliže někdo z prorockých slov této knihy něco odejme nebo přidá, ztratí podíl na stromě života (Knize života). Blahoslavený jest, kdo to čte a slyší ... zlořečený jest, kdo něco přidá nebo odejme.

Vidíte to nebezpečí? Nikdy k tomu nic nepřidávejte! Nechte to, jak to je a jděte kupředu. Duch vám to zjeví, jen jste-li pokorní. To není komplikované. Ježíš děkoval Otcí, že skryl tyto věci před moudrými a chytrými, před očima rabínů a kněží, biskupů a kardinálů, představenými okresu a zjevil je nemluvňátkům. Co potřebujete, je zjevení Boží. To se může stát jen tak, jako tehdy, když se On ptal: „Co říkají lidé, kdo jsem Já?" Petr odpověděl: „TY jsi Kristus, Syn Boha živého."

On řekl: „Tomu jsi se neučil v semináři. To ti nikdo nikdy neřekl. Bylo ti to dáno jako zjevení z nebe. Na této skále chci postavit Svoji církev a brány pekla ji nepřemohou."

Stejně zjevení měl Ábel na počátku. Jestliže to bylo zjevení tehdy, pak je to ještě dnes a vždy bude. To souhlasí.

Tady vidíme, že ona byla ženou, jíž je reprezentován kostel. Pro koho se vrátí Kristus? Pro Nevěstu, pro čistou pannu. Tato stará ženská zde si nárokovala být Boží církví. *Žena pak oděna byla šarlatem a brunátným rouchem, a ozdobena zlatem a kamením drahým i perlami; mající koflík zlatý v ruce své, plný ohavností a nečistoty smilstva svého. S kterou smilnili králové země a zpili se vínem smilství jejího obyvatelé země.* Souhlasí to? Zde je jmenována Jezábel. Jezábel dělala zlé věci, jakmile si upevnila postavení mezi Izraelity. Nechala zabíjet koho chtěla a stavět vlastní oltáře. Je to tak? Přesně to dělal katolický kostel. Čtěme ještě trochu dále.

Budete žasnout. Někdy slábnete, živoříte, potom jezte trochu více.

... která se praví býti prorokyní, (ona říká, že je ta jediná, kdo má zjevení Slova) aby učila a sváděla služebníky mé, aby smilnili, a jedli maso obětované modlám.

Bratře, který jsi se ptal na souvislosti s hadem a jedením plodu v zahradě Eden, vidíš nyní, co je tím míněno? Je-li zde řeč o jídle, pak je to míněno duchovně.

Ale dal jsem jí čas, aby pokání činila ze smilstva svého, a však nečinila. Aj, já uvrhu ji na lože, i ty, kteří cizoloží s ní, v soužení převeliké, jestliže nebudou činiti pokání z skutků svých. A syny její zmordují smrtí;

Tato ženská měla děti (Zj. 17). Mám za to, že jste tu včera večer všichni byli. Zjevení 17 popisuje starou záletnici, katolický kostel. On je nazván matkou záletnic. Nebyli to synové, byly to kostely, sbory. Z čeho vyšel luteránský kostel a všichni ostatní? Odkud přichází každá organizace? Kde je jejich začátek? Zformovali je Nikolaité a zopakovalo se to stejné. Na tom nemůžete nic změnit, bratři. Eliáš ve své době proti tomu mluvil. Jan to dělal ve své době. Neříkejte sami sobě: „Máme za otce Abrahama", neboť říkám vám, že Bůh je mocen Abrahamovi probudit děti z těchto kamenů.

Ona měla děti. Měla pravá Jezábel děti? Ano!

Děti katolického kostela jsou protestantské denominace, které jsou do něho pokřtěny nepravým nebiblickým křtem. Stisk ruky namísto Ducha svatého. „Otec, Syn a Duch svatý" namísto „Ježíš Kristus". Všechno se dělá v protikladu k Bibli. Ubírají se přímo dovnitř.

Jezábelina dcera se jmenovala Atalie. Oženil se s ní Joram, král Judský, a brzy na to stály Bálovy oltáře v Jeruzalémě. Nemusíte to hledat v dějinách. To najdete v Bibli. Její dcera Atalia se provdala za Jorama, Jozafatova syna. Její dcery dělaly to stejné, co ona. Ó, můžete to vidět? Vidíte, bratři, co dělaly organizace? Luther je přivedl zpátky. Ale stále znovu se organizují, místo aby to přenechali Duchu svatému; a letniční udělali to stejné. Nepředali se vedení Ducha svatého, aby šli kupředu. Každé světlo, které přijde, musí být zkušeno Slovem Božím. Oni nemohli přenechat vedení Duchu svatému, museli udělat organizace a odřízli se od všeho, co ještě mělo přijít. Vrátili se a sjednotili se

s tou stejnou věcí. Když se dostaneme k tomuto období, uvidíte, co na vás čeká. Oni se vrátili a sjednotili.

Ježíš říká, že Jezábel se vydává za prorokyni. ON ji chtěl uvrhnout na lože nemocných a její děti usmrtit. Jakou smrtí měly být její děti usmrceny? Vidíte, že jsou nyní mrtvé duchovně. Nemají žádné zjevení. Znají své organizace, katechismus, učení svého kostela, ale jedná-li se o to, znát Boha, mnozí z nich o tom nevědí více, nežli Hotentot o egyptské noci. To souhlasí. Jde-li o skutečné poznání Ducha svatého. Jestliže je v činnosti dar rozeznání duchů a jsou vyháněni ďáblové, označují Ducha Božího za věštec a jako od ďábla. Říká se: „Ó, tato skupina, ti k naší organizaci nepatří." Potom vám navěsí jména jako „Jesus Only", „Svaté koloběžky" a tomu podobné. Oni to nepoznávají. Přiblížila se hodina, ve které toto všechno bude odhaleno. Tak jistě, jako že stojím zde, za tímto pultem, to Bůh učiní. ON Svě děti vytrhne ven, tak jistě, jako že tu stojím. Bůh v nebi to ví.

Věříte, že jsem prorok, služebník Páně, potom mě vyslechněte! ON je blízko. Její děti budou usmrceny duchovní smrtí. Podívejte se na ně! Jsou studení a formální. Netýká se to jen baptistů a presbyteriánů, nýbrž také všech ostatních, kteří jsou mrtví již léta.

Kdyby bývali šli kupředu s probuzením ospravedlnění pod Lutherovým vedením, bylo by veliké letniční hnutí tohoto času v luteránském kostele. Světlo by nás vedlo dále k posvěcení, které následovalo za Wesleye. Vidíte, Luther v tom nepokračoval. Oni již byli luterány.

Tak vystoupil Wesley. Co se stalo po smrti Wesleye? Zorganizovali se a vytvořili různé metodistické kostely. Měli veliké probuzení, ale všichni se podřídili organizacím. Co se stalo, když nastal o letnicích průlom s mluvením v jazycích a navrácením duchovních darů? Nemohli se pohnout vpřed a označili to jako od ďábla.

Co udělali nyní letniční? To stejné, co jiní tehdy. Kde se nyní octli? Jsou tak mrtví jako hřebík ve dveřích. „Uvrhnu ji na nemocniční lože a její děti usmrtím."

(Myslím, že to byl 22. verš.)

Aj, já uvrhu ji na lože, i ty, kteří cizoloží s ní v soužení převeliké, jestliže nebudou činiti pokání z skutků svých ...

Tito lidé, kteří jsou vrženi do velikého soužení, jsou ty bláznivé panny, které neměly dostatek oleje ve svých lampách. Přestože patřily k organizacím, byly dobrými lidmi, chodily do sboru atd., přesto bylo pozdě, když chtěly kupovat olej. Vidíte, „Já ji uvrhnu do velikého soužení." Katolický kostel se svými dětmi půjde do velikého soužení.

Jestliže nebudou činit pokání ze skutků svých ...

To nejsou ty děti, lidé, kteří se v něm nacházejí, nýbrž ten kostel samotný. Mně je líto těch ubohých katolíků, baptistů, presbyteriánů, letničních. „Jsi křesťan?" „Jsem presbyterián." To nevypovídá nic víc, než tvrzení, že prase se sedlem je závodní kůň. Co na světě byste mohli v této věci udělat? Nic! Nemínil jsem to jako vtip. Toto není vhodné místo ke vtipování, nýbrž ke zvěstování evangelia. Jen jsem chtěl něco znázornit. Oni nemají s tou věcí nic společného.

„Jsem letniční!" Ani tohle nemá s tou věcí nic společného. Můžete patřit k více než 50 organizacím, ale jste znovuzrozeným dítětem Božím? Milujete každého z celého srdce a z celé duše? Milujete Boha a denně to dokazujete, nehledě na to, co vám dělají? Jestliže se hned rozječíte jako cirkulárka, dokazuje to, že Duch svatý od vás odstoupil, pokud jste Jej kdy měli.

„Jedině, že by činili pokání ze svých skutků ... a její děti zemřou na mor ..."

Její děti! Jezábeliny děti. Co dělala Jezábel? Provdala své dcery do druhého kmene, Juda. Pozorujte ten duchovní význam! Možná, že to svedu namalovat. Sledujte to pozorně! Zde je Jezábel a Izrael. Tam je Juda pod Jozafatem. Toto zde je pod Achabem, kde je Jezábel. Ona přišla a způsobila, že celý Izrael se dopouštěl modloslužby. To stejné udělal katolický kostel ve dnech Konstantina, když se Nikolaité sjednotili s pohanstvím a vytvořili pohanskou formu křesťanství. Nechtěl bych vás, katolíky zranit, ale mám před Bohem zodpovědnost. Katolický kostel není nic jiného, nežli pohanská forma křesťanství s pověrami a modlami a mnohým jiným. To přesně souhlasí – pohanská forma. To je pravda. I kdybych musel zemřít v této minutě, stál bych v této pravdě. Protestanti se ocitli na stejném stupni.

Dejte pozor, co dělala Jezábel! Potom poznáte d'ábla. Byla mu oddána natolik, že dcery, které porodila, dala tomuto velikému svatému muži a provdala je za jeho syna a tak vnesla to stejné do Jozafatova království. Studení a formální Nikolaité chtěli organizaci a sjednotili se.

Pozorujte to stejné tady. Jezábel, katolický kostel, bere své dcery, organizace a zavádí je zase zpátky dovnitř. Totéž potká je. Její děti jsou duchovně mrtvé. Samy se organizují k smrti a brzy zjistíme, že Duch odstoupil.

Povězte mi! Dovolte mi položit otázku – především znalcům dějin, kterých zde sedí pět nebo šest. Přijďte a dokažte mi z Písma nebo z dějin, jestli kdy církve, která padla a vrátila se do organizace, zase někdy povstala a prožila probuzení. Povězte mi to! Měla kdy probuzení poté, co se zorganizovala? Ne! Duch ji opustil. Do toho jsou zahrnuti i letničtí. Když přišla ta letniční požehnání a všichni jste mluvili jazycích – vy starší, kteří jste prožili ta velká letniční požehnání – jste měli po nějakém čase „velký koncil“. Organizmus je v pořádku, ale organizace nikoliv. Víte, vy jste to nemohli snést, museli jste se vrátit a stát se dítětem satana a zorganizovat se. Potom proniklo další světlo o jménu Ježíše Krista. I oni byli jednostranní a řekli: „Čest buď Bohu! Nepřijmete-li jméno ‚Ježíš‘, jdete do pekla. Máme to, ale vy to nemáte!“ Co udělali? Zemřeli na cestě, udělali z toho organizaci, místo aby dovolili světlu církví proniknout. Ono by to zaujalo místo samo od sebe, ale vy jste se zorganizovali. Co je to? Dítě Jezábel. Všichni bez výjimky zemřeli.

Nyní bych se vás chtěl na něco zeptat. Vzchopili se někdy Assemblies of God (trojjedinost) nebo letniční věřící jednoty nebo jiná organizace k nějakému společnému probuzení? Nikdy!

Toto poslední probuzení, které zrovna přešlo, potom, co Duch svatý v roce 1933 sestoupil tam u řeky dolů – mnozí z vás tam byli – a bylo řečeno, že tyto velké bohoslužby s uzdravováním obejdou celý svět, nepřišlo skrze některou z těch různých organizací. Bůh to probuzení začal mimo jejich řady a skrze takřečeného jednoho pohana. A vidíte, co se skrze to stalo.

Jakmile vznikla nějaká organizace, zemřeli. ON řekl: „Usmrtím její děti.“ Prosím, nemějte mi to za zlé. Jestliže toto vím a neřekl bych to, byl bych pokrytec a musel bych se za to před Bohem zodpovídat. Chtěl bych být jako Pavel, abych mohl říci: „Neopomněl jsem zvěstovati vám celou radu Boží.“ To souhlasí.

Když se Jezábel provdala za Achaba, stavěli v Jeruzalémě oltáře a v Izraeli obrazy, před kterými se klaněli. Tak se sjednotilo učení Nikolaitů s pohanstvím. Sesadili Jupitera a vyzdvihli Petra. Sesadili Venuši a dosadili Marii.

Bible říká, že celý Izrael byl přiveden k hříchu skrze ni (Jezábel). Tak i katolický kostel způsobil, že všechny dcery vešly do organizace. To všechno je hřích, podobá se to Jezábel a jejím dcerám.

Když vznikla hierarchie, papež Bonifác zaujal své sídlo a tak měli na trůnu jednoho boha. Pro křest Ducha svatého již ve sboru neměli žádné využití. Tak to je. Měli svá ustanovení a byli formální.

Jestliže nějaká organizace přijímá dogmata stejným způsobem, potlačuje svobodu Ducha v církvi – baptisté, presbyteriáni, metodisté atd. to udělali. Pozvolna v tom uvádali a zemřeli, jak to řekl Ježíš o vinném kmeni. Na Ducha svatého spolu se znamením a divy se nahlíželo jako na něco, co patřilo do minulosti. Byly bohaté jako i ona. A tak přivedla celý svět k hřešení, neboť ona a její dcery se rozšířily do každého národa. Pozorujte, jak On ten zbytek na konci prosí, aby vyšli ven, bere je ven, ty vyvolené, hrstku, kvůli níž bude čas ukrácen, jinak by nebylo žádné tělo zachráněno.

Ve Zj. 13, 16 je psáno: *A rozkazuje všem, malým i velkým, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným, aby měli znamení na pravé ruce své, aneb na čelech svých.* To je znamení šelmy, což je římsko-katolický kostel. Podle Zj. 13, 14 byl pořízen ten obraz. Přečtěme si ten verš:

... a svádí ty, kteří přebývají na zemi těmi divy, kteréž dáno jí činiti před obličejem šelmy, říkající obyvatelům země, aby udělali obraz té šelmě, kteráž měla ránu od meče, ale zase ožila. To je to semknutí kostelů (konfesí).

Pohanský Řím obdržel smrtelnou ránu a ožil skrze papežský Řím. Vidíte, byl jí udělán obraz. Co to bylo? Přesně to, co dělají nyní, usilují o sjednocení kostelů – konfesí. Všechny konfese k této organizaci patří, všichni jdou do jedné skupiny. Teď připravují Bibli. Papež Jan je všechny vyzval, aby se vrátily. Arcibiskup z Canterbury se dal také na cestu. Vidíte, vrací se to zpět k matce, neboť

jsou děvkami od samého začátku. Říkají: „Chceme se sjednotit, abychom bojovali proti komunismu.“ Oni neví, že komunismus nechal povstat Bůh. To mohu dokázat Biblií. ON jim položil na mysl, vykonat na nich pomstu za svaté, z důvodu krve, kterou na zemi prolili. Bůh vzbudil komunismus jako kdysi krále Nabuchodonozora, který trestal Izrael. ON dal povstat komunismu, který smete jednoho dne Řím z mapy země.

Vidíte, postarala se, že všichni, bohatí a chudí obdrželi znamení. Je jen jedna skupina, které se nemohla dotknout (Zj. 13, 8).

Nyní poslouchejte, zatímco čtu: *I stál jsem na písku mořském. I viděl jsem šelmu vystupující z moře, která měla sedm hlav a deset rohů. A na rozích jejích deset korun, na hlavách jejích jméno rouhání.* (To se vztahuje na sedm pahrbků. To jsme probrali včera večer.) *Byla pak šelma ta, kterou jsem viděl, podobná pardovi, a nohy její jako medvědí, a ústa její jako ústa lvová. I dal jí drak sílu svou* (což byl ten rudý ďábel, který se postavil před ženu, aby její dítě sežral. To byl Řím. Víme to všichni), *a trůn svůj, i moc velikou. A viděl jsem, ano jedna z jejích hlav jako zbitá byla až na smrt, (pohanství) ale rána její smrtelná uzdravena jest.* (To místo zaujalo papežství sjednocením s nikolajtským křesťanstvím). *Tedy divila se všechna země, šla za tou šelmou ...*

Katolicismus se rozšířil do každého národa pod nebem. To souhlasí. Daniel hovořil o železe a o hrnčírské hlíně. Chtěl bych vám o tom železe a hrnčírské hlíně něco říci. Dávali jste na to pozor, nebo jsem vám již vyprávěl o té velké konferenci, která se tu konala, kde Chruščov vyzul svoji botu a tloukl jí do stolu? Sešlo se tam pět východních a pět západních představitelů národů. Chruščov, hlava východních a Eisenhower, hlava západních národů, dva vůdci, dva velké prsty. Chruščov znamená hrnčírskou hlínu, jíl. Eisenhower znamená železo. Jsme na konci. ... *a klaněli se tomu draku, kterýž dal šelmě moc; klaněli se i šelmě, řkouce: Kdo jest podobný té šelmě? Kdo bude moci bojovati s ní?*

Vidíte, v USA má Eisenhower veliké jméno. V Římě nemá žádný význam. V Rusku je ničím. Chruščov je veliký v Rusku, v Americe není ničím. Jeden muž je ale veliký všude. To je papež. „Chceme se zorganizovat a sjednotit.“

I dána jsou jí ústa mluvící veliké věci a rouhání, a dána jí moc vládnouti za čtyřiceti a dva měsíce. Proto otevřela ústa svá k rouhání se Bohu (učí lidská přikázání a ustanovení. Jsou vysokomyslní a milují radovánky, mají formu pobožnosti, zapírají ale sílu), *aby se rouhala jeho jménu* (užívá Otec, Syn a Duch svatý místo Pán Ježíš Kristus) *i stánku jeho, i těm, kteří přebývají na nebi. Dáno jí bojovati se svatými* (pronásledování se rozmůže) *a přemáhati je; a dána jí moc nad všelikým pokolením, nad jazykem, i nad národem. Proto klaněti se jí budou všichni, kteří přebývají na zemi, jejichž jména nejsou napsaná v knize života Beránka zabitého od počátku světa.*

Naše jména stojí zapsána v Knize od založení světa. Ježíš řekl: „Nikdo nemůže ke Mně přijít, jedině, že by jej Otec nejprve táhl. A všichni, které Mi dal Otec, přijdou ke Mně. Mé ovce slyší Můj hlas.“ Toto je ten pokrm. Cizímu nebudou následovat.

Říká se: „Patřím k jednomu sboru. Jsem právě tak dobrý jako ty.“ To není pokrm pro ovce. Zde je pokrm pro ovce! „Přesazení do nebeských míst v Kristu Ježíši.“ Ó, On je tak nádherný, že ano? Nežli se dostaneme k závěru, přečteme kap. 2, 23: ... *a syny její zmordují smrtí; a zvědí všechny církve, že jsem já zpytatel ledví a srdce, a odplatím vám jednomu každému podle skutků vašich. Vám pak pravím i jiným Tyatirským, kteří nemají učení tohoto ...*

Jaké učení? Organizace, biskupy, arcibiskupy a papeže. Oni toto učení nemají. Včera večer jsme zjistili, že Izrael ještě nebyl národem, když procházeli Moábem. Bydleli na zemi jako svobodný lid. Souhlasí to? Putovali kolem, bydleli ve stanech atd. S pravými letničními skupinami je to stejné. Jdou od místa k místu.

... kteří nemají učení tohoto, a kteří nepoznali hlubokosti satanovy, jak říkají ...

Nuže vidíme, kde bylo sídlo satanovo. Včera večer jsme to probírali od samého začátku. Kde se to sídlo na počátku nalézalo? – V Babylóně. Když královský kněz z Babylónu prchal před vítěznými Chaldejci, přišel do Pergamonu a tam vybudoval své sídlo. Přeložil své sídlo ze země Sinear do Pergamonu. Včera večer jsme to četli z dějin. Tam se začal formovat katolický kostel, který je stále ještě matka Babylón – sídlo satana.

... *nevzložím na vás jiného břemene* ... Další břemena na vás nebudou naložena. *A však to, co máte, držte, dokud nepřijdu.* Tato menšina byla v temném období vytačena ven. Trvalo to skoro 1500 let, kterými museli projít. *A však to, což máte, držte, dokud nepřijdu.* Jinými slovy: Stále ještě máte letniční požehnání ve svých srdcích. Držte to pevně, až vás osvobodím a začne jiné období.

Kdož by pak vítězil, a ostříhal až do konce skutků mých, dám jemu moc nad pohany. I bude je spravovati prutem železným, a jako nádoba hrnčířova střískáni budou, jak i já vzal jsem od Otce svého ...

Vidíte, co to bude, až se církev z temného období na soudu postaví proti této pohanské skupině, jak je tyto nohy z mědi pošlapou! Říkám vám: ON je rozbije jako hliněné nádoby. Tak to říká Bible.

... *A dám jemu hvězdu jitřní* ... (Víte, že Jitřní hvězda je Kristus). *Kdo má uši slyš, co Duch praví církvím.*

Nejste šťastni? Mám toho ještě více, ačkoli je již pozdě. Možná, že se zítra vrátím na to rozpětí 2000 let.

On, Lilie v údolí, On, Hvězda jitřní.
On, nejkrásnější z desetitisíců,
radostně Mu předej dnes své srdce ...

Milujete Ho?

Miluji Jej ...

Uctíváme Ho nyní po všech palčivých slovech a zvěstí.

... drahý Boží Beránek,
který mne vykoupil
a za mne zemřel
na dřevě kříže.

Není On nádherný? Ó, já Ho miluji. Věci, které jsem neprobral, budou v knize. Celé období církve nemůžeme probrat v jediném večeru. Dnes večer jsem mluvil o něco tišeji, protože chraptím.

Ó, není On nádherný?

(Bratr Branham zpívá: Jeden z nich ...)

Vzpomínám si, jak jsem jednoho večera přistál letadlem při letu z Chattanooga do Memphisu. Zavezli mne do pěkného velkého hotelu a řekli: „Vaše letadlo poletí dále zítra ráno v 7 hodin.“

Zanesl jsem k poštovní schránce dopisy, které jsem psal mým přátelům doma. Cestou řekl Duch svatý: „Jdi dále!“ Udělal jsem to a dostal jsem se do čtvrti, kde bydlí barevní. Zastavil jsem se a myslel si: „Podívej, vždyť už je čas, kdy tvé letadlo odletí.“ Duch svatý ale řekl: „Jdi dále!“, jak to nedávno udělal v lese, jak jste již slyšeli. „Jdi dále!“ A tak jsem šel.

V určité vzdálenosti jsem viděl nějakou kůlnu, ve které bydlí chudí barevní. Spatřil jsem starou, typickou černošku, která měla kolem hlavy ovázanou chlapeckou košili a vykláněla se přes branku.

Šel jsem tam a zpíval: „Patřím k těm ...“ Haleluja!

Již to je asi čtrnáct let. Byl jsem od ní vzdálen ještě asi půl bloku domů, ale mohl jsem vidět, že tato stará dáma mě pozorovala. Kráčel jsem dále a přestal jsem zpívat. Když jsem přišel blíže, spatřil jsem na jejích kulatých tvářích velké slzy. Hleděla na mne a řekla: „Dobré ráno kazateli.“ Otočil jsem se a zeptal se: „Jak se ti vede tetičko?“ Celý její obličej se usmíval. Ptal jsem se: „Jak víš, že jsem kazatelem?“ Odpověděla: „Věděla jsem, že přijdeš.“ Ptal jsem se: „Jak jsi to věděla? Znáš mne?“ Odpověděla: „Ne, ale věděla jsem, že přijdeš. Slyšel jsi někdy o té Sunamitce?“ Řekl jsem: „Ano.“

Nato řekla: „Byla jsem taková žena. Pán mi dal dítě a já jsem slíbila, že je vychovám pro Něho. Jsem chudá. Peru a pracuji u bílých lidí kvůli živobytí. Vychovávala jsem toho chlapce jak nejlépe jsem uměla. Potom ale, kazateli, se dostal do špatné společnosti a nakazil se nemocí. Dozvěděli jsme se o tom, až když bylo pozdě. Teď leží na posteli a umírá. Již dva dny je v bezvědomí.“

Lékař řekl, že nemoc přešla do krve a poškodila srdce, že již žádný lék nepomůže. Řekl, že zemře. Ale já se nemohu dívat na to, že by měl zemřít jako hříšník.

Modlila jsem se a modlila a sice celou noc. Je v bezvědomí, již dva dny nic nevnímá. Modlila jsem se a řekla: „Pane, Ty jsi mi dal dítě jako té Sunamitce, ale kde je Eliáš? Kde je? Jak mi může

být pomůženo?‘ Pak jsem na kolenu usnula. Pán ale ke mně mluvil ve snu: ‚Jdi ven a postav se u branky! Na ulici půjde jeden muž, který má světlý klobouk a tmavý oblek.‘ ON řekl: ‚Bude s tebou mluvit.‘“

Ona řekla: „Stála jsem tu již před rozedněním.“ Zdá měla provlhlá rosou. Řekla: „Viděla jsem tě se světlým kloboukem a očekávala jsem, že budeš mít malou aktovku.“ Řekl jsem: „Tu jsem nechal v hotelu.“

Řekl jsem: „Tvůj syn je nemocný!“ Odvětila: „Umírá!“ Řekl jsem: „Jmenuji se Branham. Znáš mne?“

Řekla: „Ne, pane Branhame, nikdy jsem o tobě neslyšela.“

Na to jsem řekl: „Modlím se za nemocné.“ To ji nezajímalo. Chtěla jen, aby její syn nezemřel jako hříšník. Prošel jsem brankou, která zapadla zpět a vešel do domu. Byly tam jen dvě malé místnosti. Kuchyň a druhá místnost byla obývacím pokojem i ložnicí. Všechno tam bylo velice čisté.

Při vstupu jsem spatřil na dveřích malý nápis: „Bůh požehnej náš domov.“ V rohu stála postel, na které ležel velký mladík; asi 180 cm. Jeho váhu jsem odhadl na 85-90 kg.

Svíral v ruce deku a sténal: „Ó, ó ...“ Ona řekla: „Maminčin chlapečku.“ Myslel jsem: „Maminčin chlapeček“, ačkoli měl pohlavní nemoc a umíral. Políbila ho na čelo, pohladila ho a řekla: „Mámin chlapečku“. Mým srdcem to pohnulo. Myslel jsem si: „Ano, úplně jedno, jak hluboko do hříchu upadl, byl stále ještě jejím dítětem.“

Myslel jsem, nepřihlížeje k tomu, jak špatné to s ním bylo, byl stále ještě „maminčin chlapeček“. Pak jsem myslel na to, že je psáno: „I kdyby zapoměla matka na své dítě, Bůh na vás nezapomene nikdy, neboť vaše jméno je vyznačené v Jeho dlaních.“ Jak by mohl?

Viděl jsem tu starou posvěcenou sestru chodit dokola. Bratře, bylo vidět, že neměla v domě nic, ale z druhé strany měla v domě něco, co by mělo být v každém domě v Indianě a všude a to je Bůh.

To je mi milejší než krásný domov s fotomodelkou a touto špínou. Ležela tam otevřená stará Bible, její listy již byly opotřebované. Díval jsem se na ni a ona řekla: „Přišel kazatel, aby se za tebe modlil, miláčku.“

On sténal: „Ó, ó, tma ... ó!“

Zeptal jsem se: „Co to říká?“

Odověděla: „To on neví. Lékař má zato, že již nevímá. On si myslí, že je na lodi, ztracen na širém moři a hnán větrem dále. To je to, co nemohu snést, kazateli. Vědomí, že mé dítě umírá a je ztraceno. Vím, že jsi mi přišel pomoci, neboť tak mi to Pán řekl.“ Opětoval jsem: „Budu se za něho modlit. Možná, že ho Pán uzdraví.“ To ji nezajímalo. Chtěla jen, aby byl zachráněn. To by stačilo, jen jestli bude zachráněn. Neboť jednoho dne musí tak jako tak jít. Jen když bude zachráněn!

Ó, kdybychom jen měli tento postoj! Ona věděla, že tam na druhé straně s ním bude bydlet ve věčném domově. „Kdybych jen ho slyšela říci, že je zachráněn.“

Prosil jsem o to, abychom poklekli k modlitbě. Uchopil jsem jeho nohy: Byly studené a tuhé. Slabá příkrývka na jeho nohy nestačila. Přitahoval si ji k sobě v domnění, že pohybuje veslem. Stále znovu opakoval: „Je tma, je tma.“

Pokoušela se s ním domluvit. Řekl: „Je tma a zima.“ Potom jsem se na ni podíval a prosil ji, aby se modlila. Řekla: „Ano!“ Ona, já a ten hoch a Duch svatý v tom pokoji. Tato stará posvěcená žena se modlila. Z toho se dalo poznat, že již předtím s Ním na modlitbě mluvila. Věděla, ke komu mluví. Řekla: „Pane, nevím, co budeš dělat, ale všechno se stalo tak, jak jsi řekl.“

Ó, jsem tak rád, jsem tak šťastný, že On je stále ještě stejný Ježíš, jako s těmi svatými v minulosti. ON je ještě dnes stejný.

Neptal jsem se jí, zda je baptistka nebo letniční nebo co jiného. Nebyla to má věc. Jednoduše jsem následoval vedení Ducha svatého a ona udělala to stejné. Chtěli jsme vidět, co On udělá. Zatímco jsme klečeli, modlila se. Když byla hotova, pozvedla se, políbila svého syna na čelo a řekla: „Bůh ti požehnej, mé dítě!“

Potom prosila: „Budeš se i ty modlit, kazateli?“ Řekl jsem: „Ano, paní.“ Bylo již asi 8.30 hodin, na letiště to bylo asi dvě míle a letadlo mělo odletět v sedm hodin. Ještě jsem nevěděl, kdy se vrátím zpátky.

Položil jsem na něho své ruce a řekl: „Nebeský Otče, nerozumím tomu, neboť jsem měl v 7.00 hodin odletět. Ale Ty jsi řekl, že mám jít dále. A toto jsem tu nyní našel. Ta sestra svědčí, že jsi jí ukázal můj příchod. Jestliže jsi to byl Ty, kdo mne vedl, tak kladu nyní na tohoto mladého muže své ruce.“ A on hned zvolal: „Ó, mami, v pokoji svítá.“ Krátce na to již seděl a objímal svou matku.

Spěchal jsem ven, vzal jsem si taxi a jel do hotelu, vyzvedl si kufr a myslel jsem, že tam přejdu, abych počkal na další letadlo.

Víte, jak to bylo těžké, dostat v poválečných letech letadlo. Myslel jsem, že budu muset popřípadě počkat dva dny. Potom, co jsem dorazil taxíkem na letiště, zaslechl jsem hlášení: „Let číslo 196 do Louisville, Kentucky je připraveno ke startu!“ Bůh pozdržel to letadlo tak dlouho kvůli mně. Tomu věřím.

Po dvou letech jsem jel vlakem k bratrovi Sharrit do Arizony. Doprovázeli mne s bratrem Moorem a jinými. Cestou zastavil vlak na několik minut v Memphisu. Obložené chleby, které jinde kupujeme za 15 centů, ve vlaku stály 60 centů za kus. Čekal jsem jen, až vlak zastaví, abych si koupil něco k jídlu. Chtěl jsem si koupit hamburger a tak si přilepšit na další cestě. Vyskočil jsem ven a pospíchal, neboť vlak zastavil jen asi na 40 minut. Zaslechl jsem někoho volat: „Haló, kazateli!“ Ohlédl jsem se. Stál tam někdo s červenou čepicí, a mrkal očima. Řekl: „Znáš mne?“

„Myslím, že neznám, synu.“

„Pojď a prohlédni si mne pořádně!“

„Ne, nemyslím, že tě znám!“

Řekl: „Já tě znám. Jsi kazatel Branham.“

Řekl jsem: „To souhlasí. Byl jsi snad někdy na mém shromáždění?“ On řekl: „Ne! Nevzpomínáš si na to ráno, když jsi přišel k našemu domu a moje maminka tě čekala?“

„To snad nejsi ty?“

On řekl: „Ano, jsem to já, ano, to jsem já! Kazateli, jsem úplně uzdravený a zdravý, a nejen to, jsem křesťan! Čest buď Pánu!“

(Bratr Branham zpívá: „Jeden z nich ...“)

Co je to za náboženství starých časů? Začalo to na začátku, jeho celá cesta je napájena krví Ježíše Krista. Ó, jak jsem za to evangelium vděčný! Jaké je to evangelium? Stejně, jako bylo o letnicích ... nemůžete to zorganizovat.

Od letnic až do Efezu, skrze Pergamon a Tyatiru, Sardis, Filadelfii a Laodiceu byli mučedníci. Co by se tu stalo? Jak Bible dosvědčuje, všechno půjde dovnitř a ve Spojených státech se pozdvihne tato šelma.

Vzpomínáte si na vidění, které jsem tu v roce 1933 předčítal. Kaple ještě nebyla postavena. Nevěděl jsem, co je vidění. Nazýval jsem to vytržením. Byl jsem tehdy mladý baptistický kazatel. Vidění jsem vídal po celý svůj život. Prosím, aby se postavili všichni, kteří mohou dosvědčit, že by se některé z nich nenaplnilo. Takový případ se nikdy nestal. Nemůže to být. A také se to nestane.

Když jsem se chystal zahájit nedělní školu, přišlo na mne vytržení. Jako malá skupina jsme tehdy mívali naše malá shromáždění ve starém „Masonic Home“, kde bydlel Charlie Kurn. Viděl jsem, jak prezident Roosevelt vedl svět do světové války. Předpověděl jsem, že povstanou tři systémy: nacismus, fašismus a komunismus. Kdo z vás si na to ještě vzpomíná?

Řekl jsem: „Zaměřte pohled na komunismus, neboť v něm bude všechno shrnuto.“ Prohlásil jsem, že Mussolini napadne Etiopii, ale selže. Předpověděl jsem: „Potom povedeme válku proti Německu, ale Německo se opevní betonovými pevnostmi.“ Toto jsem řekl jedenáct let předtím, než to bylo postaveno.

Řekl jsem: „Potom konečně válku vyhraje. Jakmile válka skončí, přijde věda s velkými objevy.auta budou mít tvar stále podobnější vejci.“ Potom jsem viděl auto na jedné velké dálnici, které nebylo řízeno volantem. Bylo řízeno jiným způsobem. To bylo již vyrobeno.

Prohlásil jsem: „Přijde čas, kdy ženy získají volební právo. Tento národ je národem žen. Dokonce v prorocství je symbolizován ženou. Také číslice 13 je v prorocství zmíněna. Je to národ žen, které tu mají svobodu. A ony ho přivedou na mizinu, zničí svět.“

Bratře Royi, dostal jsem tvoji zprávu o kriminalitě ve Spojených státech. V každém případě do toho byly zapleteny nemorální ženy. I to jsem prohlásil: „V době, kdy ženám bude dáno volební právo, zvolí převrácenou osobu.“ To se stalo při posledních volbách, čímž upevnily svůj vliv.

V té době se stane, že ve Spojených státech povstane veliká ženská, která bude pěkně oblečená. Do závorky jsem napsal: „Je možné, že je to katolický kostel“, který uchvátí nad Spojenými státy všechnu moc. Její vzezření bude velice přitažlivé, ale v srdci bude tak zlá, jak to jen jde.

Pak jsem tam zase hleděl a viděl jsem Spojené státy rozbité na kusy. Nic z nich nezbylo. Co jsem tehdy předpověděl, bylo TAK PRAVÍ PÁN!

Pomyslete, že pět z těchto sedmi předpovědí se již naplnilo. Katolický kostel uchvacuje moc stále více. Čas konce přichází.

Řekl jsem, že mi bylo ukázáno něco jako doutnající kmeny stromů a rozpukané skály. Celé Spojené státy byly v rozvalinách. Tak daleko jak jsem jen mohl ze svého stanoviště dohlédnout. Řekl jsem potom: „Podle toho, jak rychle čas postupuje, se toto naplní někdy mezi rokem 1933 a 1977! A bude to muset následovat rychle jedno za druhým, jestliže to vůbec bude trvat tak dlouho.“ Přátelé, sedíme na sudu se střelným prachem. Všechno je připraveno.

Ale náš milovaný nebeský Otec nám dal zaslíbení. Není to nádherné, být služebníkem Páně? Máme tu přednost, vidět všechny věci, které zaslíbil. ON bydlí mezi námi, je nyní s námi a zná tajemství každého srdce. Ví o vás všechno. Jeho plameny pronikají naše srdce. Ví o nás všechno. Miluje nás. Nejste šťastni, že jste dnes večer v této malé skupině, která se pevně drží víry?

Jeho přikázání bylo: „Neboj se, malé stádečko, neboť se zalíbilo vašemu Otcí, dát vám království.“ „Jedině, že bude čas ukrácen, jinak by nebylo žádné tělo zachráněno.“ Vidíte, jsme přímo na konci času.

Letniční vychládají, stávají se vlačnými a Bůh je musí vyplivnout z úst. Jen malá skupina bude vychváčena, jen málo. Ale v tom zazní volání: „Hleď, Ženich přichází.“ Dejte pozor! O těch nočních bděních je psáno. My se nacházíme v posledním nočním bdění. Všechny panny ze všech věků povstanou. Amen. Ó, co to bylo? – stejný Duch svatý.

Církev Nevěsta bude vytržena, jak jsme to probírali v neděli večer. Když se Josef nechal poznat svým bratrům, zanechal svou nevěstu – ženu v paláci. Stál mezi Židy a řekl: „Jsem Josef, váš bratr!“

Písmo podává zprávu o nářku každého domu zvlášť. (Zach. 12, 9-14) Ptali se: „Odkud máš ty rány?“

„Ty jsem obdržel v domě Mých přátel.“ Ti, kdo Ho probodli, Ho uvidí. ON tam stojí! – Josef. A Josef řekl: „Nedělejte si výčitky, Bůh to tak dopustil, aby zachoval vaše životy!“

Jedná se o život církve z národů. Vyvolil si lid ze všech národů pro jméno Svě. Ó, jsme na konci, moji bratři! Jsme tady. Chváleno buď jméno Pána.

Zazpívejme tento starý dobrý zpěv jako letniční bratři a sestry společně. Nuže, říkáte: „Jsem baptista!“ Ale jestliže jste obdrželi letniční požehnání, pak jste letniční! Dobře!

Mí drazí přátelé, slyšte! Jestliže někdo na své cestě životem vpustil do svého srdce hořkost, vyjměte ji nyní! Nic takového dovnitř nepouštějte!

Buď žehnán svazek ten,
jenž v Kristu víže nás.
A kruh náš zůstaň sjednocen
jak v nebi bude zas.
